

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/120/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614010215
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1614010215.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Zelenayovej a sudkýň JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného A. M. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp.zn. 3T/44/2014 zo dňa 19. 08. 2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. 01. 2015 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods.1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods.3 Trestného poriadku sa obžalovanému

A. M., nar. XX. XX. XXXX v K., trvale bytom S. XX, N. pri Z.,
u k l a d á

podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa zrušuje výrok o treste rozsudku Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/42/2014 zo dňa 22. 10. 2014, právoplatný dňa 22. 10. 2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Malacky pod sp.zn. 3T/44/2014 dňa 19. 08. 2015 uznal obžalovaného A. M. vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v čase medzi 17.30 hod. a 19.30 hod. dňa 29. 04. 2014 vo N. pri Z. na D. ulici č. XXX/XXB vošiel na pozemok rodinného domu, podišiel k dverám rodinného domu, ktoré neboli uzamknuté, otvoril ich, vošiel do vnútra, kde z kuchyne zobral 1 ks notebook zn. Lenovo neznámeho typu a výrobného čísla spolu s myšou, USB s internetovým pripojením a nabíjačkou, z vedľa položeného košíka zobral hnedú peňaženku s obsahom 4.700 srbských dinárov, nabíjačku na mobilný telefón a z dverí zobral kľúče od domu a odišiel na neznáme miesto, pričom okrem USB internetového pripojenia a kľúčov od domu sa

uvedené veci našli vo Vysokej pri Z. na konci T. ulice v bielej igelitovej taške, ktorá bola voľne položená vedľa cesty, uvedeným konaním poškodenému Z. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. XXX/XXB, N. pri Z., vznikla škoda krádežou vo výške 470,76 €.

Za to mu bol súdom prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 54 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2, § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona uložený súhrnný trest povinnej práce vo výmere 260 hodín. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň zrušil výrok o treste, ktorý bol obvinenému uložený rozsudkom Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/42/2014 zo dňa 22. 10. 2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj poklad. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd sa odkázal poškodeného Z. S. s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote dňa 20. 08. 2015 prokurátor odvolanie, ktoré odôvodnil podaním doručeným súdu dňa 09. 10. 2015. Odvolanie smerovalo proti výroku o treste rozsudku a bolo podané v neprospech obžalovaného z dôvodu, že obžalovaný A. M. sa žalovaného skutku, ktorý je úmyselným trestným činom, dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia pre iný jeho trestný čin. Ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona v takomto prípade vylučuje uloženie podmiennečného trestu odňatia slobody. Napriek tomu, že toto ustanovenie sa nezaobera možnosťou, resp. nemožnosťou uloženia iného druhu trestu, má prokurátor za to, že úmyslom zákonodarcu bolo prísnejšie postihnúť páchatel'a trestnej činnosti páchanej v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia, kedy by logicky páchatel' mal viesť riadny život a preukázať, že výkon trestu odňatia slobody nie je potrebný. Zároveň je potrebné mať na zreteli, že podmiennečný odklad výkonu trestu je v podstate len hrozba trestom nepodmiennečným, t.j. odňatím slobody, ak obvinený svojím spôsobom života nepreukáže, že tento nie je potrebný, a to z pohľadu všetkých funkcií trestu ako takého, predovšetkým prevýchovy páchatel'a a ochrany spoločnosti. Jednotlivé druhy trestov špecifikované v Trestnom zákone majú po uložení rôzne účinky najmä z pohľadu postihu páchatel'a, a prokurátor má za to, že trest povinnej práce je trestom bez pochyb miernejším, pričom úmyslom zákonodarcu nebolo postihnúť niekoľkonásobne trestaného páchatel'a (11 krát súdne trestaný), recidivistu, miernejšími trestami ako v minulosti a už vôbec nie v prípade, ak skutok v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia. Vo vzťahu k časti odôvodnenia rozsudku týkajúcej sa uprednostnenia prevýchovy páchatel'a pred represiou prokurátor uvádza, že je ťažko predpokladať, že takto narušená osoba so zjavným dešpektom nielen k normám a inštitúciám, ale aj bazálnym právam každého človeka žijúceho v Slovenskej republike, môže byť po svojej kriminálnej minulosti, množstve absolvovaných trestných konaní a množstve „šancí“, prevychovaná trestom povinnej práce. Navyše okrem dvoch vyššie uvádzaných účelov trestov však nemožno zabúdať aj na ten tretí, t. j. ochranu spoločnosti, ktorá zjavne nebude uloženým trestom povinnej práce, v kontexte s vyššie uvádzanými skutočnosťami, chránená. Trestný zákon rovnako predpokladá aj určitú gradáciu výchovných opatrení. V tejto súvislosti je pri ukladaní trestu taktiež neodmysliteľne potrebné skúmať a zohľadňovať osobu páchatel'a a jeho doterajší život. V prospech obžalovaného nemôže na tomto nič zmeniť ani tá skutočnosť, že mu bol ukladaný trest súhrnný, teda trest za viac trestných činov, ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku. Prokurátor sa nestotožňuje s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, ktorá vzhľadom na týmto privedenú paritu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, mala významný vplyv nielen na ukládanie druhu trestu, ale aj sadzbu. Nie je zrejmé, akým spôsobom mal obžalovaný orgánom činným v trestnom konaní napomôcť pri objasňovaní ním spáchanej trestnej činnosti, ani to nemá oporu vo vykonaných dôkazoch. Túto poľahčujúcu okolnosť nie je možné zamieňať s poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Z vykonaného dokazovania vyplýva len priznanie sa obžalovaným a prejavenie ľútosti, aj to však zjavne len na základe ťarchy dôkazov, ktoré mu zmarili myslieť na iné východisko z jeho situácie, ako to, že si týmto privedie miernejší trest. Z týchto dôvodov prokurátor zastáva názor, že uložený trest je neprimerane mierny, neúčelný, nespravodlivý, uložený v rozpore so zásadami ukládania trestov podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a v rozpore s účelom trestného konania, preto navrhol nadriadenému súdu, aby zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a uložil obžalovanému primeraný súhrnný nepodmiennečný trest.

Obžalovaný sa k odvolaniu prokurátora písomne vyjadril prostredníctvom obhajcu, a to podaním doručeným súdu dňa 26. 10. 2015 tak, že vo vzťahu k uloženému trestu sa plne stotožňuje s názorom prvostupňového súdu. Obžalovanému bol uložený alternatívny súhrnný trest povinnej práce, pričom bol zrušený výrok o treste, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/42/2014

zo dňa 22. 10. 2014, kedy mu bol uložený trest povinnej práce, ktorého časť obžalovaný už vykonal. V období od uloženia tohto trestu do oznámenia predmetného rozsudku sa už nedopustil žiadnej protiprávnej činnosti, z čoho možno usúdiť, že sa naplnilo to, čo uviedol pred súdom, teda, že v budúcnosti sa vyvaruje páchania ďalšej trestnej činnosti. Okrem toho upozornil na skutočnosť, že obžalovaný si v tom čase odpykával trest odňatia slobody, kde bol pracovne zaradený a bol podaný návrh na jeho pochvalu. Záverom svojho vyjadrenia k odvolaniu prokurátora poukázal na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania je dostatočne zrejmé, že obžalovaný napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní daného skutku tým, že jeho príspevom došlo k vráteniu časti z odcudzených vecí. Z týchto dôvodov navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné.

Po predložení veci odvolaciu súdu zanikli u obžalovaného dôvody povinnej obhajoby a súčasne došlo k vypovedaniu plnej moci obhajcom. Obžalovaný sa na verejné zasadnutie neustanovil, podaním doručeným súdu dňa 08. 01. 2016 však požiadal o konanie v jeho neprítomnosti. Nakoľko takémuto postupu nebránili žiadne zákonné prekážky, odvolací súd podľa § 293 ods. 7 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie o odvolaní v neprítomnosti obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody v zmysle zákona a zaradiť ho do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 321 ods. 1, písm. e) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 321 ods. 2 Tr. por. ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 2, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné, bolo podané v zákonnej lehote oprávnenou osobou a spĺňa všetky zákonné náležitosti, preto odvolací súd konštatuje absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné, pretože trest uložený obžalovanému A. M. je neprimerane mierny.

Odvolací súd z pripojeného spisového materiálu zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 18. 06. 2014 obžalobu na A. M. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19. 08. 2015 obžalovaný A. M. učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný, súd po kladnom zodpovedaní otázok uvedených v § 333 ods. 3 písm. c), d), e), f) a h) Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného o vine prijal s tým, že dokazovanie viny v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku nevykonal, vykonal len dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste a o náhrade škody.

Súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď konanie obžalovaného A. M. právne kvalifikoval ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a na základe vyhlásenia viny ho uznal za vinného v zmysle obžaloby.

Obžalovaný A. M. má v registri trestov 11 záznamov prevažne pre majetkovú trestnú činnosť a pre trestné činy marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, v siedmich prípadoch sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený, pretože sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia osvedčil, resp. bolo upustené od uloženia súhrnného trestu. V dvoch prípadoch obžalovaný vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody.

Trestným rozkazom Okresného súdu Malacky sp.zn. OT/75/2013 zo dňa 08. 10. 2013, právoplatným dňa 09. 10. 2013 bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky do 09. 10. 2015 a trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 2 roky. Následne bol rozsudkom Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/42/2014 zo dňa 22. 10. 2014 uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného zásahu do práva k domu, k bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Trestného zákona spáchaného dňa 21. 02. 2014, za čo mu bol uložený trest povinnej práce vo výmere 200 hodín.

Z uvedených skutočností vyplýva záver, že skutok (29. 04. 2014), ktorý je predmetom tohto konania, spáchal obžalovaný predtým, ako bol dňa 22. 10. 2014 vyhlásený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/42/2014 a medzi aktuálnym skutkom a skutkom zo dňa 21. 02. 2014 nedošlo k vyhláseniu iného odsudzujúceho rozsudku ani k doručeniu iného trestného rozkazu, tzn. súbeh trestných činov nebol ničím prerušený. Obžalovaný nevykonal celý trest povinnej práce uložený predchádzajúcim rozsudkom, čo znamená, že toto odsúdenie zahladené nie je a je potrebné pri ukladaní trestu naňho prihliadať. Nepochybil preto súd prvého stupňa, keď obžalovanému ukladal súhrnný trest odňatia slobody za súčasného zrušenia výroku treste rozsudku Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/42/2014 zo dňa 22. 10. 2014 a nadväzujúcich rozhodnutí. Je však potrebné upozorniť, že všetky zbiehajúce trestné činy súd prečinní, preto je potrebné ukladať súhrnný trest mechanizmom uvedeným v § 41 ods. 1 Trestného zákona, ktoré ustanovenie vo výroku o treste napadnutého rozsudku absentovalo (v odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa zrejme nedopatrením citoval ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona).

Možno sa stotožniť i so spôsobom, ako súd prvého stupňa určil existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, hoci odôvodnenie rozsudku v časti poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona nezodpovedá požiadavkám § 168 ods. 1 Trestného poriadku na náležitosti odôvodnenia rozsudku, keď absentuje vysvetlenie, v čom súd prvého stupňa vzhliadol túto poľahčujúcu okolnosť. Súd prvého stupňa sa len všeobecne obmedzil na konštatovanie, že obžalovaný napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti, čo je z hľadiska presvedčivosti súdneho rozhodnutia nedostatočné a nadriadeným súdom nepreskúmateľné. Z obsahu vyšetrovacieho spisu však možno vyvodit', že potom, čo bol obžalovaný kontaktovaný políciou ako podozrivý, telefonicky vyzradil miesto, kde odhodil časť odcudzených vecí, čo možno považovať za naplnenie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Aj odvolací súd zistil, že u obžalovaného je daná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (priznal sa a oľutoval trestnú činnosť) a tiež priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona (spáchal viac trestných činov a bol už za trestný čin odsúdený), preto pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je 2:2.

Pochybil však súd prvého stupňa pri úvahách o druhu trestu, keď vzhľadom na predchádzajúci spôsob života obžalovaného, ktorý v pravidelných intervaloch páchal drobnú trestnú činnosť počas takmer celého obdobia svojej trestnej zodpovednosti, nezačal viesť riadny život ani po opakovanom výkone nepodmienečného trestu a viacnásobnom podmienenom odsúdení a spáchal 4 spoločne posudzované úmyselné trestné činy v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, uložil trest povinnej práce. Je pravdou, že Trestný zákon v ustanovení § 49 ods. 2 Trestného zákona nevyklučuje uloženie alternatívneho trestu za trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe, o čom svedčí aj príslušná judikatúra Najvyššieho súdu SR (napr. R 85/2015), zároveň však musí byť splnená podmienka jeho primeranosti, ktorá je vyjadrená v zákonných ustanoveniach upravujúcich zásady pre ukládanie trestov.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby

viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Z citovaných ustanovení je potrebné vyvodíť, že súd je povinný zvoliť taký druh trestu, ktorý korešponduje najmä s možnosťami nápravy obžalovaného a potrebu ochrany spoločnosti pred ďalšou jeho trestnou činnosťou. Pri zvažovaní možností nápravy páchatel'a treba okrem závažnosti trestného činu vychádzať z predchádzajúceho života obžalovaného a úspešnosti či neúspešnosti použitých výchovných prostriedkov. V danom prípade nemožno súhlasiť s úvahami súdu prvého stupňa o účelnosti uloženia súhrnného trestu povinnej práce z dôvodu, že obžalovaný tento trest už začal vykonávať, a že práve tento druh trestu ho povedie k riadnemu spôsobu života. Fakt, že trest povinnej práce pri predchádzajúcom odsúdení obžalovaný čiastočne vykonal, je úplne bez významu z hľadiska zásad pre ukládanie trestov podľa citovaných ustanovení zákona. Konštatovanie súdu prvého stupňa o výchovnom účinku alternatívneho trestu u obžalovaného Jána M. nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keď ani opakované nepodmienečné tresty, podmienečné tresty a ani v čase skutkov existujúca hrozba výkonu konkrétneho trestu odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov neodradili obžalovaného A. M. od opakovaného neoprávneného vstupu do cudzích nehnuteľností a od krádeží.

Na základe týchto skutočností odvolací súd dospel k záveru, že uložený trest povinnej práce je neprimerane mierny, preto podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám vo veci rozhodol rozsudkom na základe dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom.

Pri úvahách o výmere trestu odvolací súd prihliadol na menšiu závažnosť spoločne posudzovanej trestnej činnosti, čiastočné odstránenie následkov trestného činu navrátením odcudzených vecí do dispozície poškodeného, i priznanie a ľútosť obžalovaného, v dôsledku ktorých uložil obžalovanému súhrnný trest pri spodnej hranici trestnej sadzby najprísnejšieho zákonného ustanovenia pre zbiehajúcu sa trestnú činnosť, ktorým je ustanovenie § 212 ods. 1 Trestného zákona (až na 2 roky). Jedná sa o trest súhrnný v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona za použitia ustanovenia § 41 ods. 1 Trestného zákona, keď žiaden zo spoločne posudzovaných trestných činov nie je zločinom. Súčasne odvolací súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o rozsudku Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/42/2014 a nadväzujúce rozhodnutia, ktoré zrušením stratili podklad.

Obžalovaný A. M. bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, preto ho odvolací súd podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.